

og ofret saa overordentlig meget, som de har ofret, inden de har kunnet bekvemme sig til en saadan Beslutning? — og jeg gentager det, en saadan Beslutning er i de Lande, jeg her har nævnt, ingenlunde taget endnu. Ja, det er netop et Bevis paa Rigtigheden af de Bemærkninger, jeg fremførte. Disse Lande ser nemlig, hvad det at nedskære sin Valuta betyder for Landets Anseelse og dets Stilling i Verden, særlig for dets finansielle Kredit. Det viser allerbedst, at der her ikke er Tale om konventionelle og platoniske Forestillinger og Ønsker, som det ærede Medlem sagde, men her er Tale om en alvorlig Frygt for den praktiske Skade og den moralske Skade, som Landet vil lide ved at foretage et saadant Skridt.

Og saa vil jeg endda sige, at naar Frankrig, Italien og Belgien maa ende med at nedskære, saa kan de pege paa, at det var uovervindelige Vanskeligheder, de havde at kæmpe med, og at de saa at sige var nødt til at gøre det. Vi vilde, hvis vi gør det, være den eneste Stat i Europa, som foretog et saadant Skridt frivilligt uden at staa overfor nogen tvingende Nødvendighed, men fordi vi vilde spare os visse Vanskeligheder og visse Ubehageligheder. Derved vilde visaa vist ikke komme til at høre til den „fine Ende“ i Europa, heller ikke til Mellemklassen, dem, der har maattet nedskære deres Valuta paa Grund af Tidernes alt for forfærdelige Tryk, og fordi de har været i Krig, hvad vi jo ikke maa glemme. Nej, vi vil komme til at indtage en velmeriteret Fukseplads som det eneste Land, der har gjort dette Skridt uden at være tvunget dertil; og denne Fukseplads vilde ikke blive os bestridt. Der er intet andet Land, der vilde ønske at komme til at indtage denne særlige Plads, heller ikke Norge, hvis jeg kender Norge ret.

Det ærede Medlem talte om Møntunionens Ophævelse, og han gjorde det med et let Hjerte. Det ærede Medlem talte om, hvordan man kunde gøre det, med hvilken Opsigelsestid. Det ærede Medlem har altsaa gjort sig ganske klart, at det er en af Konsekvenserne, og den tager han sig let. Det er ogsaa en Frontforandring. Jeg erindrer, det var vistnok i 1917, da det Ministerium, hvoraf det ærede Medlem var Medlem, anmodede afdøde Nationalbankdirektør Marcus Rubin og mig om paa

Ministeriets Vegne at optage en Forhandling i Stockholm med Repræsentanter for Nationalbankerne i Norge og Sverige og Repræsentanter for den svenske Regering om Møntunionen. Der var den Gang, det kan man vel nok sige uden at blive beskyldt for Indiskretion, meget stor Fare for, at Møntunionen, der allerede var undergrævet gennem det, at Seddelvalutaen ikke længere modtoges efter Møntunionens oprindelige Tanke i de tre Lande, helt skulde ophæves. Det stod for det daværende Ministerium Zahle som en stor Kalamitet, og saaledes ser jeg den Dag i Dag paa Sagen. Det lykkedes os ogsaa gennem vore Forhandlinger den Gang i Stockholm at hindre denne Kalamitet, hvorfor vi fik en meget varm og vist meget velment Tak fra det daværende højtærede Ministerium. Saa megen Vægt lagde man den Gang fra den Side, til Trods for at Unionen allerede var gennemhullet, paa Møntunionens Besvarelse for Fremtidens Skyld, for at de nordiske Lande ikke skulde drive ud i hvert sit Møntsystem, og for at Møntunionens Opretholdelse i Princippet kunde aabne Vejen til, at den kan blive helt genoprettet med Tiden, naar Forholdene falder i Lave. Men denne Møntunionens Ophævelse ser det ærede Medlem nu paa som en af de Konsekvenser, som vi godt kan underkaste os, naar vi kan faa den Nedskæring, som det ærede Medlem er blevet en saa ivrig Talsmand for.

Lange: Jeg skal naturligvis rette mig efter den højtærede Formands Henstilling om ikke at drage Udtalelser fra Valutaudvalget frem her i Tinget, naar jeg skal blande mig i den Strid, der er mellem den ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem Hr. Rode om de Radikales Stilling i denne Sag. Jeg vilde heller ikke være i Stand til at gøre det. Naar der ikke har været optaget stenografisk Referat af disse Forhandlinger, er man jo ikke fristet til at citere de Udtalelser, der er faldet. Men jeg kan dog sige, at jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Pinstrup og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at der ikke hos os har været nogen Tvivl om, at alle Partier var enige om, at Maalet for vor Valutapolitik maatte være Guldparitet, og at denne Enighed var absolut, efter at vi havde faaet Udtalelserne